

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

27. září 2017*

„Řízení o předběžné otázce – Duševní vlastnictví – Nařízení (ES) č. 6/2002 – Článek 20 odst. 1 písm. c), čl. 79 odst. 1, jakož i články 82, 83, 88 a 89 – Žaloba pro porušení – Omezení práv z (průmyslového) vzoru Společenství – Pojem ‚citace‘ – Nařízení (ES) č. 44/2001 – Článek 6 odst. 1 – Pravomoc ve vztahu ke spolužalovanému s bydlištěm či sídlem mimo členský stát místa soudu – Územní rozsah pravomoci soudů pro (průmyslové) vzory Společenství – Nařízení (ES) č. 864/2007 – Článek 8 odst. 2 – Rozhodné právo ve věcech návrhů na vydání příkazů ukládajících postihy a jiná opatření“

Ve spojených věcech C-24/16 a C-25/16,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Oberlandesgericht Düsseldorf (vrchní zemský soud v Düsseldorfu, Německo) ze dne 7. ledna 2016, došlými Soudnímu dvoru dne 18. ledna 2016, v řízeních

Nintendo Co. Ltd

proti

BigBen Interactive GmbH,

BigBen Interactive SA,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič (zpravodaj), předseda senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora, vykonávající funkci soudce druhého senátu, A. Prechal, C. Toader a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. prosince 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Nintendo Co. Ltd A. von Mühlendahlem a H. Hartwigem, Rechtsanwälte,
- za BigBen Interactive GmbH a BigBen Interactive SA W. Götzem, C. Onken a C. Kurtzem, Rechtsanwälte,
- za Evropskou komisi T. Scharfem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 1. března 2017,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 20 odst. 1 písm. c), čl. 79 odst. 1, jakož i článků 82, 83, 88 a 89 nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství (Úř. věst. 2002, L 3, s. 1), čl. 6 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1), jakož i čl. 8 odst. 2 a článku 15 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) (Úř. věst. 2007, L 199, s. 40).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci sporů mezi společnostmi Nintendo Co. Ltd (dále jen „Nintendo“), usazenou v Japonsku, a společností BigBen Interactive GmbH (dále jen „BigBen Německo“), usazenou v Německu, a společností BigBen Interactive SA (dále jen „BigBen Francie“), která je mateřskou společností společnosti BigBen Německo, usazenou ve Francii, ve věci žalob pro porušení z důvodu údajného porušení práv společnosti Nintendo z (průmyslových) vzorů Společenství, jejichž je tato společnost majitelkou, ze strany žalovaných v původním řízení.

Unijní právo

Nařízení č. 44/2001

- 3 Nařízení č. 44/2001 nahradilo ve vztazích mezi členskými státy Úmluvu ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32, dále jen „Bruselská úmluva“). Nařízení č. 44/2001 bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1), které nabylo účinnosti dne 10. ledna 2015. Článek 66 nařízení č. 1215/2012, týkající se přechodných ustanovení, v odstavci 1 stanoví, že toto nařízení „se vztahuje pouze na řízení zahájená, na veřejné listiny formálně vyhotovené nebo registrované a na soudní smíry schválené či uzavřené ke dni 10. ledna 2015 nebo po něm“.
- 4 Bod 11 odůvodnění nařízení č. 44/2001 uváděl:

„Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná [příslušnost na tomto základě musí být dána vždy], kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska [hraničního určovatele].“
- 5 Článek 6 odst. 1 tohoto nařízení zněl:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být též žalována,

1) je-li žalováno více osob společně, u soudu místa, kde má bydliště některý z žalovaných, za předpokladu, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních.“

6 Článek 68 odst. 2 uvedeného nařízení stanovil:

„V rozsahu, v jakém toto nařízení nahrazuje mezi členskými státy ustanovení Bruselské úmluvy, se jakýkoli odkaz na úmluvu považuje za odkaz na toto nařízení.“

Narřízení č. 6/2002

7 Body 6, 7 a 22, jakož i body 29 až 31 odůvodnění nařízení č. 6/2002 znějí:

„(6) [...] cíle navrhovaného kroku, zejména ochrany práva jednoho (průmyslového) vzoru pro jednu oblast zahrnující všechny členské státy, nelze uspokojivě dosáhnout jednotlivými členskými státy z důvodů existence celé řady způsobů a účinků vytvoření (průmyslového) vzoru Společenství a orgánů pro (průmyslové) vzory Společenství, [...]

(7) Zvýšená ochrana (průmyslových) vzorů nejen podporuje vklad jednotlivých původců (průmyslových) vzorů do celkového přínosu [Unie] v této oblasti, ale rovněž podporuje inovaci a vývoj nových výrobků a investice do jejich výroby.

[...]

(22) Vykonalnost těchto práv by měly upravovat vnitrostátní právní předpisy. Je proto nezbytné stanovit ve všech členských státech určité základní jednotné sankce. Ty by měly toto porušování znemožnit bez ohledu na soudní pravomoc, na jejímž základě se výkon uskutečňuje.

[...]

(29) Je nezbytné, aby práva z (průmyslových) vzorů Společenství mohla být vynucována účinným způsobem na celém území [Unie].

(30) Soudní systém by se měl v nejvyšší možné míře vyhnout tzv. ‚forum shopping‘. Je proto nezbytné stanovit jasná pravidla pro mezinárodní soudní pravomoc.

(31) Toto nařízení nebrání uplatňovat na (průmyslové) vzory chráněné (průmyslovými) vzory Společenství průmyslová majetková práva nebo jiná příslušná práva členských států, která se týkají ochrany (průmyslového vzoru) nabytého zápisem, nebo ta, která se týkají nezapsaných (průmyslových) vzorů, ochranných známek, patentů a užitných vzorů, nekalé soutěže nebo občanskoprávní odpovědnosti.“

8 Článek 1 odst. 3 tohoto nařízení stanoví:

„(Průmyslový) vzor Společenství má jednotnou povahu. Má stejné účinky v celé [Unii]. Může být zapsán, převeden, lze se ho vzdát, být zrušen nebo prohlášen za neplatný a jeho užívání může být zakázáno pouze pro území celé [Unie]. Tato zásada platí, nestanoví-li toto nařízení jinak.“

9 Článek 19 odst. 1 uvedeného nařízení zní:

„Zápis zapsaného (průmyslového) vzoru Společenství poskytuje jeho majiteli výlučné právo jej užívat a zabránit třetí osobě užívat (průmyslový) vzor bez jeho souhlasu. Užívání (průmyslového) vzoru zahrnuje zejména výrobu, nabízení, uvádění na trh, dovoz, vývoz nebo používání výrobku, v němž je (průmyslový) vzor ztělesněn nebo u něhož je použit, jakož i skladování takového výrobku pro tyto účely.“

- 10 Článek 20 nařízení č. 6/2002, nadepsaný „Omezení práv z (průmyslového) vzoru Společenství“, v odstavci 1 stanoví:

„Práv vyplývajících ze zápisu (průmyslového) vzoru se nelze dovolávat u

- a) činností prováděných soukromě k neobchodním účelům;
- b) činností prováděných za účelem pokusů;
- c) reprodukčních činností prováděných za účelem citací nebo výuky za předpokladu, že tyto činnosti jsou slučitelné s poctivou obchodní praxí, že se nedotknou obvyklého využívání (průmyslového) vzoru a že bude uváděn zdroj.“

- 11 Článek 79 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, použijí se pro řízení ve věcech (průmyslových) vzorů Společenství a přihlášek zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství i pro řízení ve věcech týkajících se (průmyslových) vzorů Společenství a národních (průmyslových) vzorů požívajících společnou ochranu ustanovení [Bruselské úmluvy].“

- 12 Podle čl. 79 odst. 3 uvedeného nařízení se články 2 a 4, čl. 5 odst. 1, 3, 4 a 5, čl. 16 odst. 4 a článek 24 [Bruselské úmluvy] nepoužijí na řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v článku 81 tohoto nařízení. Z článku 79 odst. 3 rovněž vyplývá, že se články 17 a 18 uvedené úmluvy použijí v rozsahu stanoveném čl. 82 odst. 4 nařízení č. 6/2002.

- 13 Článek 80 odst. 1 tohoto nařízení zní:

„Členské státy určí na svém území co nejomezenější počet soudů prvního a druhého stupně (dále jen „soudy pro (průmyslové) vzory Společenství“) plnící funkce svěřené jim tímto nařízením.“

- 14 Článek 81 písm. a) uvedeného nařízení stanoví:

„Soudy pro (průmyslové) vzory Společenství mají výlučnou příslušnost

- a) ve věcech všech žalob pro porušení a pokud to připouští vnitrostátní právní předpisy, pro hrozící porušení (průmyslových) vzorů Společenství.“

- 15 Článek 82 nařízení č. 6/2002 stanoví:

„1. S výhradou ustanovení tohoto nařízení, jakož i ustanovení [Bruselské úmluvy] použitelných podle článku 79, se řízení na základě žalob a protinávrhů uvedená v článku 81 vedou před soudy členského státu, na jehož území má žalovaný své bydliště, nebo, nemá-li bydliště na území některého členského státu, před soudy členského státu, na jehož území má pobočku.

[...]

5. Řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v čl. 81 písm. a) a d) mohou být rovněž vedena před soudy členského státu, na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít.“

- 16 Článek 83 tohoto nařízení zní:

„1. Soud pro (průmyslové) vzory Společenství, jehož pravomoc je dána podle čl. 82 odst. 1, 2, 3 až 4, má pravomoc ve věcech porušení, k nimž došlo nebo k nimž hrozí dojít na území kteréhokoli členského státu.

2. Soud pro (průmyslové) vzory Společenství, jehož pravomoc je dána podle čl. 82 odst. 5, má pravomoc pouze ve věcech porušení, k nimž došlo nebo hrozí dojít na území toho státu, kde má tento soud sídlo.“

17 Článek 88 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení stanoví:

„2. Ve všech otázkách, které nejsou upraveny tímto nařízením, se řídí soud pro (průmyslové) vzory Společenství vnitrostátními právními předpisy, včetně mezinárodního práva soukromého.

3. Nestanoví-li toto nařízení jinak, řídí se soud pro (průmyslové) vzory Společenství procesními předpisy, které platí pro obdobná řízení ve věcech národních (průmyslových) vzorů toho členského státu, na jehož území má sídlo.“

18 Článek 89 nařízení č. 6/2002 zní:

„1. Zjistí-li soud pro (průmyslové) vzory Společenství v řízení pro porušení nebo hrozíc[i] porušení právních předpisů, že žalovaný porušil (průmyslový) vzor Společenství nebo že jeho porušení ze strany žalovaného hrozí, nejsou-li zde zvláštní důvody pro to, aby tak neučinil, nařídí níže uvedená opatření:

- a) příkaz, kterým žalovanému zakazuje pokračovat v jednání, které představuje porušení nebo hrozbu porušení (průmyslového) vzoru Společenství;
- b) příkaz k zabavení výrobků, které porušují (průmyslový) vzor Společenství;
- c) příkaz k zabavení materiálů a nástrojů [...];
- d) jakýkoliv jiný příkaz ukládající podle okolností další vhodné postihy, které jsou stanoveny právními předpisy členského státu, na jehož území došlo k porušení nebo hrozí porušení, včetně mezinárodního práva soukromého.

2. Soud pro (průmyslové) vzory Společenství rovněž přijme podle vnitrostátních právních předpisů příslušná opatření k zajištění dodržování tohoto zákazu.“

Nařízení č. 864/2007

19 Body 6, 7, 13, 14, 16 a 19 odůvodnění nařízení č. 864/2007 zní:

„(6) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje v zájmu zlepšení předvídatelnosti výsledku sporů, jistoty co do rozhodného práva a volného pohybu soudních rozhodnutí, aby kolizní normy platné v členských státech určovaly stejný právní řád bez ohledu na zemi soudu, který se sporem zabývá [u kterého byla žaloba podána].

(7) Věcná působnost a ustanovení tohoto nařízení by měly být v souladu s [nařízením č. 44/2001] a s nástroji upravujícími právo rozhodné pro smluvní závazkové vztahy.

[...]

(13) Jednotná pravidla, uplatňovaná nezávisle na právním řádu, který určují, mohou zabránit narušení hospodářské soutěže mezi stranami sporu v rámci [Unie].

(14) Požadavek právní jistoty a potřeba spravedlivého posouzení jednotlivých případů jsou základními prvky v oblasti spravedlnosti. Toto nařízení stanoví hraniční určovatele nejvhodnější pro dosažení těchto cílů. Stanoví tedy obecné pravidlo, ale rovněž zvláštní pravidla a u některých ustanovení

„únikovou doložku“, která umožňuje odchýlit se od těchto pravidel, je-li ze všech okolností případu zřejmé, že je civilní delikt zjevně úžeji spojen s jinou zemí. Tento soubor pravidel tak vytváří pružný rámec kolizních norem. Rovněž umožňuje danému soudu přistupovat k jednotlivým případům odpovídajícím způsobem.

[...]

- (16) Jednotná pravidla by měla posílit předvídatelnost soudních rozhodnutí a zajistit přiměřenou rovnováhu mezi zájmy osoby, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, a zájmy poškozeného. Uplatnění právního řádu země, kde přímá škoda vznikla (zásada *lex loci damni*), vytváří spravedlivou rovnováhu mezi zájmy osoby, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, a zájmy poškozeného a také zohledňuje moderní přístup k občanskoprávní odpovědnosti a vývoj systémů objektivní odpovědnosti.

[...]

- (19) Pro zvláštní delikty, pro které obecné pravidlo nedovoluje dosáhnout přiměřené rovnováhy mezi zájmy zúčastněných subjektů, je vhodné zavést zvláštní pravidla.“

20 Článek 4 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, je rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z civilních deliktů, právo země, kde škoda vznikla, bez ohledu na to, ve které zemi došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, a bez ohledu na to, ve které zemi nebo kterých zemích se projeví nepřímé následky této skutečnosti.“

21 Článek 8 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení práva duševního vlastnictví, je právo země, pro kterou je uplatňována ochrana těchto práv.

2. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení jednotného práva duševního vlastnictví Společenství, je v otázkách neupravených příslušným aktem Společenství právo země, ve které k tomuto porušení došlo.“

22 Článek 15 písm. a), d) a g) uvedeného nařízení zní:

„Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy podle tohoto nařízení se řídí zejména

- a) základ a rozsah odpovědnosti, včetně určení osob, které mohou nést odpovědnost za své jednání;

[...]

- d) opatření, která může soud přijmout v rozsahu své pravomoci podle procesního práva, aby zabránil vzniku nebo trvání škody na zdraví nebo na majetku anebo aby zajistil náhradu této škody;

[...]

- g) odpovědnost za jednání jiné osoby“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 23 Nintendo je nadnárodní společností působící v oblasti výroby videoher a herních konzolí, včetně herní konzole „Wii“ a jejího příslušenství, a jejich uvádění na trh. Je majitelkou několika zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství pro příslušenství „Wii“, jako jsou např. dálkový ovladač „Wii“, příslušenství zvané „Nunchuck“ pro ovladač „Wii“, umožňující odlišné ovládání her kompatibilních s předmětnou herní konzolí, konektor zvaný „Wii Motion Plus“, který lze připojit k dálkovému ovladači, jakož i Balance Board, což je příslušenství umožňující hráči ovládat hru prostřednictvím přenášení váhy.
- 24 Společnost BigBen Francie vyrábí dálkové ovladače a další příslušenství kompatibilní s herní konzolí Wii a prodává je prostřednictvím svých internetových stránek přímo spotřebitelům nacházejícím se zejména ve Francii, Belgii a Lucembursku, jakož i své dceřiné společnosti BigBen Německo. Tato dceřiná společnost dále prodává, zejména prostřednictvím svých internetových stránek, výrobky vyráběné společností BigBen Francie spotřebitelům nacházejícím se v Německu a Rakousku.
- 25 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že společnost BigBen Německo nemá vlastní zásoby výrobků. Proto předává objednávky, které obdrží od spotřebitelů, společnosti BigBen Francie. K dodávce výrobků, které údajně porušují (průmyslové vzory) Společenství, tak dochází z Francie. Společnosti BigBen Německo a BigBen Francie užívají též vyobrazení výrobků odpovídajících chráněným (průmyslovým) vzorům, jejichž majitelkou je společnost Nintendo, a to v rámci legálního uvádění na trh některých jiných výrobků, které tyto společnosti uvádějí na trh, včetně reklamy.
- 26 Společnost Nintendo má za to, že uvádění některých výrobků vyráběných společností BigBen Francie na trh společnostmi BigBen Německo a BigBen Francie porušuje její práva ze zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství, jejichž je majitelkou. Je též názoru, že těmito dvěma společnostmi nelze přiznat právo užívat pro jejich obchodní činnosti vyobrazení výrobků odpovídajících těmto chráněným (průmyslovým) vzorům. Společnost Nintendo proto podala k Landgericht Düsseldorf (zemský soud v Düsseldorfu, Německo) žaloby směřující proti společnostem BigBen Německo a BigBen Francie, kterými se domáhala určení, že tyto společnosti porušily její práva z uvedených (průmyslových) vzorů.
- 27 Uvedený soud uznal, že společnosti BigBen Německo a BigBen Francie porušily zapsané (průmyslové) vzory Společenství, jejichž majitelkou je společnost Nintendo. Tento soud však žaloby zamítl v rozsahu, v němž se týkaly užívání vyobrazení výrobků odpovídajících těmto (průmyslovým) vzorům ze strany žalovaných v původním řízení. Uvedený soud společnosti BigBen Německo nařídil, aby ukončila užívání uvedených (průmyslových) vzorů na území Unie a bez územního omezení též vyhověl doprovodným návrhům, kterými se společnost Nintendo domáhala, aby jí byly předány různé informace, účetní doklady a dokumenty, jež měly v držení žalované v původním řízení, aby byla určena existence povinnosti nahradit škodu vzniklou této společnosti a nařízeno zničení a stažení předmětných výrobků z trhu a zveřejnění rozsudku, jakož i přiznána náhrada nákladů souvisejících s právním zastoupením vynaložených společnostmi Nintendo (dále jen „doprovodné návrhy“).
- 28 Pokud jde o společnost BigBen Francie, Landgericht Düsseldorf (zemský soud v Düsseldorfu) uznal svoji mezinárodní příslušnost ve vztahu k této společnosti a nařídil jí, aby ukončila užívání dotyčných chráněných (průmyslových) vzorů na území Unie. Pokud jde o doprovodné návrhy, uvedený soud omezil dosah svého rozsudku na jednání společnosti BigBen Francie související s předmětnými výrobky, které posledně zmíněná společnost dodává společnosti BigBen Německo, aniž připustil územní omezení dosahu svého rozsudku. Prohlásil, že rozhodným právem je právo místa, kde k porušení došlo, a dospěl k závěru, že v projednávané věci je tímto právem právo německé, rakouské a francouzské.
- 29 Společnost Nintendo i žalované v původním řízení podaly proti tomuto rozsudku odvolání k Oberlandesgericht Düsseldorf (vrchní zemský soud v Düsseldorfu).

- 30 Společnost BigBen Francie se na podporu svého odvolání dovolává nedostatku příslušnosti německých soudů k vydávání příkazů s působností pro celou Unii ve vztahu k této společnosti a má za to, že působnost takovýchto příkazů musí být omezena pouze na vnitrostátní území. Společnost Nintendo zpochybňuje omezení takovýchto příkazů pouze na výrobky nacházející se v řetězci dodávek mezi žalovanými v původním řízení. Společnost Nintendo rovněž tvrdí, že žalovaným v původním řízení nelze přiznat právo užívat v rámci jejich hospodářských činností a pro účely uvádění vlastních výrobků na trh vyobrazení výrobků odpovídajících zapsaným (průmyslovým) vzorům Společenství, jejichž majitelkou je společnost Nintendo, kdežto žalované v původním řízení tvrdí, že takového užívání je slučitelné s nařízením č. 6/2002. Společnost Nintendo je mimoto názoru, že je na její návrhy týkající se společnosti BigBen Německo třeba použít německé právo a na její návrhy týkající se společnosti BigBen Francie je třeba použít francouzské právo na rozdíl od toho, co rozhodl Landgericht Düsseldorf (zemský soud v Düsseldorfu).
- 31 Společnost Nintendo navrhuje, aby předkládající soud nařídil žalovaným v původním řízení, aby ukončily výrobu, dovoz, vývoz, používání předmětných výrobků nebo jejich držení pro tyto účely v Unii nebo znázorňování těchto výrobků, či užívání vyobrazení uvedených výrobků odpovídajících (průmyslovým) vzorům Společenství, jejichž majitelkou je společnost Nintendo, na celém území Unie. Návrh společnosti Nintendo týkající se ukončení výroby výrobků, které podle této společnosti porušují zapsané (průmyslové) vzory Společenství, jejichž majitelkou je tato společnost, se vztahuje pouze na společnost BigBen Francie.
- 32 Společnost Nintendo mimoto navrhuje, aby bylo vyhověno jejím doprovodným návrhům.
- 33 Za těchto okolností předkládající soud zaprvé uvádí, že jeho mezinárodní příslušnost ve vztahu k návrhům týkajícím se společnosti BigBen Francie vyplývá z čl. 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002, ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001, jelikož návrhy společnosti Nintendo týkající se společnosti BigBen Německo a BigBen Francie jsou spojené z důvodu existence řetězce dodávek výrobků, které údajně porušují (průmyslové) vzory Společenství, mezi oběma žalovanými v původním řízení. Vnitrostátní soud má však s ohledem na argumenty, které před ním uplatnila jak společnost Nintendo, tak společnost BigBen Francie, pochybnosti o tom, zda je dosah rozsudku vydaného Landgericht Düsseldorf (zemský soud v Düsseldorfu) ve vztahu ke společnosti BigBen Francie, pokud jde o návrhy společnosti Nintendo, v souladu s ustanoveními nařízení č. 44/2001 a č. 6/2002.
- 34 Předkládající soud zadruhé uvádí, že otázka, zda a za jakých okolností může třetí osoba legálně užívat vyobrazení výrobku odpovídajícího (průmyslovému) vzoru Společenství za účelem reklamy na výrobky, které uvádí na trh a které tvoří příslušenství výrobků odpovídajících takovému zapsanému (průmyslovému vzoru), je novou otázkou. Je tedy nutno podat výklad pojmu „citace“, ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002.
- 35 Předkládající soud má zatřetí pochybnosti o tom, jaké právo je rozhodné, pokud jde o doprovodné návrhy společnosti Nintendo ve vztahu k první i druhé žalované v původním řízení, a klade si v tomto kontextu otázku zejména ohledně působnosti čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007.
- 36 Za těchto okolností se Oberlandesgericht Düsseldorf (vrchní zemský soud v Düsseldorfu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, které jsou ve věcech C-24/16 a C-25/16 totožného znění:
- „1) Může soud členského státu, jehož příslušnost s ohledem na žalovaného vyplývá pouze z čl. 79 odst. 1 [nařízení č. 6/2002] ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení [č. 44/2001] v rámci soudního řízení o prosazování nároků z (průmyslového) vzoru Společenství přijmout vůči žalovanému usazenému v jiném členském státě, který dodal žalovanému usazenému v dotčeném členském státě zboží, čímž pravděpodobně porušil práva duševního vlastnictví, opatření, která platí v celé Unii a neomezují se na dodavatelské vztahy, na nichž byla založena soudní příslušnost?

- 2) Musí být [nařízení č. 6/2002] a zvláště jeho čl. 20 odst. 1 písm. c) vykládáno v tom smyslu, že třetí osoba smí reprodukovat (průmyslový) vzor Společenství k obchodním účelům, pokud chce prodávat příslušenství ke zboží majitele, které odpovídá (průmyslovému) vzoru Společenství? Pokud ano, jaká kritéria se v tomto případě uplatní?
- 3) Jakým způsobem se musí určit země, ve které k tomuto porušení došlo podle čl. 8 odst. 2 [nařízení č. 864/2007], v případech, kdy zboží, které porušuje (průmyslový) vzor Společenství, porušovatel:
- a) nabízí na internetových stránkách a tyto stránky se také zaměřují na jiné členské státy než na členský stát, v němž je porušovatel usazen,
 - b) nechá přepravit do jiného členského státu než státu, kde je usazen?

Musí být čl. 15 písm. a) a g) uvedeného nařízení vykládán v tom smyslu, že se takto určené rozhodné právo použije také na spoluúčast jiných osob?“

- 37 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 1. února 2016 byly věci C-24/16 a C-25/16 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 38 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být nařízení č. 6/2002, ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001, vykládáno v tom smyslu, že za takových okolností, kdy je mezinárodní příslušnost soudu pro (průmyslové) vzory Společenství, k němuž byla podána žaloba pro porušení, ve vztahu k prvnímu žalovanému založena podle čl. 82 odst. 1 nařízení č. 6/2002 a ve vztahu k druhému žalovanému usazenému v jiném členském státě je založena podle čl. 6 odst. 1, ve spojení s čl. 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002, z důvodu, že tento druhý žalovaný vyrábí a prvnímu žalovanému dodává výrobky, které první žalovaný uvádí na trh, může tento soud na návrh žalobce vydat příkazy ve vztahu k druhému žalovanému týkající se opatření spadajících do působnosti čl. 89 odst. 1 a čl. 88 odst. 2 nařízení č. 6/2002, jež zahrnují i jiná jednání druhého žalovaného, než jsou jednání související s výše uvedeným dodavatelským řetězcem, a mají případně působnost na celém území Unie.
- 39 V této souvislosti je třeba podotknout, že článek 82 nařízení č. 6/2002 stanoví, že s výhradou ustanovení tohoto nařízení, jakož i použitelných ustanovení Bruselské úmluvy – přičemž odkaz na tuto úmluvu je třeba chápat podle čl. 68 odst. 2 nařízení č. 44/2001 jako odkaz na toto nařízení – vyplývá příslušnost soudů pro (průmyslové) vzory Společenství uvedených v čl. 80 odst. 1 nařízení č. 6/2002 pro rozhodování o žalobách a protinávrzích uvedených v článku 81 tohoto nařízení z pravidel stanovených přímo tímž nařízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2017, Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, bod 39).
- 40 Článek 82 odst. 1 stanoví, že k rozhodování o těchto žalobách a návrzích jsou primárně mezinárodně příslušné soudy členského státu, na jehož území má žalovaný bydliště, nebo nemá-li bydliště na území některého členského státu, soudy členského státu, na jehož území má pobočku.
- 41 Odstavec 5 uvedeného článku 82 zavádí zejména alternativní pravomoc soudů pro (průmyslové) vzory Společenství členského státu, na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít.
- 42 Tato pravidla pro určení příslušnosti mají povahu *lex specialis* ve vztahu k pravidlům uvedeným v nařízení č. 44/2001 (rozsudek ze dne 13. července 2017, Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, bod 39).

- 43 Článek 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002 uvádí, že nestanoví-li toto nařízení jinak, použijí se pro řízení ve věcech (průmyslových) vzorů Společenství ustanovení nařízení č. 44/2001. V tomto ohledu jsou v odstavci 3 uvedeného článku 79 vyjmenována ustanovení nařízení č. 44/2001, která se nepoužijí, pokud jde o řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v článku 81 nařízení č. 6/2002.
- 44 Článek 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001 není zahrnut mezi ustanovení vyjmenovaná v uvedeném čl. 79 odst. 3. Kromě toho *lex specialis*, jenž je tvořen normami stanovenými v uvedeném nařízení č. 6/2002, které byly připomenuty v bodech 40 a 41 tohoto rozsudku, neobsahuje dodatečné upřesnění podmínek použití uvedeného čl. 6 odst. 1. Takový soud pro (průmyslové) vzory Společenství, jako je předkládající soud ve věcech v původním řízení, může z tohoto důvodu podle tohoto ustanovení a s výhradou splnění podmínek, které stanoví, být příslušný k rozhodování o žalobě podané proti žalovanému, který není usazen v členském státě místa tohoto soudu.
- 45 Pro účely použití čl. 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001 je třeba ověřit, zda mezi jednotlivými žalobami podanými tímž žalobcem proti různým žalovaným existuje takový vztah souvislosti, aby bylo účelné rozhodnout o nich společně, s cílem zabránit vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních. Aby bylo v tomto ohledu možné považovat rozhodnutí za vzájemně si odporující, nestačí, že existuje rozdíl v řešení sporu, ale je rovněž třeba, aby tento rozdíl vyvstal za téže skutkové a právní situace (rozsudek ze dne 21. května 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, bod 20 a citovaná judikatura).
- 46 V posledně zmíněném ohledu z judikatury Soudního dvora v oblasti patentů sice vyplývá, že pokud jsou několika soudům různých členských států podány žaloby pro porušení evropského patentu vydaného v každém z těchto států, které směřují proti žalovaným s bydlištěm v těchto státech kvůli skutkům, kterých se údajně dopustili na jejich území, případné rozdíly mezi rozhodnutími vydanými dotčenými soudy nevystávají za téže právní situace, neboť každá žaloba pro porušení evropského patentu musí být zkoumána podle vnitrostátní právní úpravy platné v každém ze států, pro které byl vydán. Případná odchylná rozhodnutí nemohou být tedy kvalifikována jako rozporná (rozsudek ze dne 13. července 2006, Roche Nederland a další, C-539/03, EU:C:2006:458, body 30 až 32).
- 47 V rámci řízení před Soudním dvorem žalované v původním řízení zejména tvrdily, s odvoláním se na uvedenou judikaturu, že některé návrhy podané žalobkyní v původním řízení, které se týkaly poskytnutí informací, účetních dokladů a dokumentů ze strany žalovaných, určení povinnosti k náhradě škody, zničení a stažení předmětných výrobků, náhrady nákladů souvisejících s právním zastoupením a zveřejnění rozsudku, závisí na uplatnění ustanovení vnitrostátního práva příslušným soudem, a nespadají tedy do rámce téže právní situace. Jak uvedl generální advokát v bodech 45 až 52 stanoviska, na takovéto návrhy se vztahují buď čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002, nebo čl. 88 odst. 2 tohoto nařízení, přičemž každé z těchto ustanovení odkazuje na vnitrostátní právo. Z toho vyplývá, že se na tyto návrhy nevztahuje autonomně nařízení č. 6/2002, ale spadají pod rozhodné vnitrostátní právo (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. února 2014, H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, body 52 až 54).
- 48 Předkládající soud má však za to, že podmínka existence téže právní situace je ve věcech v původním řízení splněna, neboť návrhy podané společností Nintendo u předkládajícího soudu vůči oběma žalovaným v původním řízení skutečně spadají do rámce téže právní situace, a to zejména z důvodu jednotné povahy práv z (průmyslového) vzoru Společenství, jakož i s ohledem na částečnou harmonizaci prostředků k dosažení dodržování práv duševního vlastnictví, provedenou směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45).
- 49 V této souvislosti je třeba podotknout, že prostřednictvím podání žaloby pro porušení se majitel (průmyslového) vzoru Společenství snaží chránit výlučné právo – zakotvené v článku 19 nařízení č. 6/2002 – užívat tento (průmyslový) vzor, jehož je majitelem, a zakázat jeho nedovolené užívání třetím osobám. Vzhledem k tomu, že toto právo má stejné účinky v celé Unii, okolnost, že některé

příkazy, jež může příslušný soud vydat za účelem zajištění dodržování tohoto práva, závisí na ustanoveních vnitrostátního práva, je irelevantní, pokud jde o existenci téže právní situace pro účely uplatnění čl. 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001.

- 50 Pokud jde o podmínku týkající se téže skutkové situace, ze žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že předkládající soud vychází z předpokladu, že existence dodávek výrobků, které údajně porušují (průmyslové) vzory Společenství, jež nejprve uskutečňuje společnost BigBen Francie společností BigBen Německo, a následně posleďně zmíněná společnost svým zákazníkům, umožňuje dospět k závěru, že tato podmínka je splněna. Předkládající soud se však zabývá otázkou, zda se příkazy, jejichž vydání požaduje žalobkyně v původním řízení, mohou vztahovat pouze na tyto dodávky, na kterých je založena jeho příslušnost, nebo zda se mohou navíc vztahovat i na jiné dodávky, jako jsou dodávky uskutečňované samotnou společností BigBen Francie.
- 51 S ohledem na okolnosti věci v původním řízení, kdy jedna ze žalovaných v původním řízení je mateřskou společností a druhá její dceřinou společností, kterým žalobkyně v původním řízení vytýká podobná či dokonce totožná porušení, jež poškozují tytéž chráněné (průmyslové) vzory a vztahují se na totožné výrobky, které údajně porušují (průmyslové) vzory Společenství a jež vyrábí mateřská společnost, která je vlastním jménem uvádí na trh v některých členských státech a rovněž je prodává své dceřiné společnosti, která je uvádí na trh v jiných členských státech, je třeba připomenout, že Soudní dvůr již kvalifikoval případ, kdy žalované společnosti patřící k téže skupině jednaly totožným nebo podobným způsobem, v souladu se společnou politikou, která byla vypracována pouze jednou z nich, jako tutéž skutkovou situaci (viz zejména rozsudek ze dne 13. července 2006, Roche Nederland a další, C-539/03, EU:C:2006:458, bod 34).
- 52 S ohledem na cíl sledovaný článkem 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001, kterým je zejména zabránit vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí, musí tudíž existence téže skutkové situace za takovýchto okolností – pokud jsou prokázány, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu – a je-li v tomto smyslu podán návrh, zahrnovat veškerá jednání jednotlivých žalovaných, včetně dodávek uskutečněných mateřskou společností vlastním jménem, a neomezovat se pouze na některé aspekty nebo některé prvky těchto jednání.
- 53 Pokud jde o mezinárodní působnost příkazů ukládajících postihy a jiná opatření požadované žalobkyní v původním řízení vůči každé žalované v původním řízení, je třeba podotknout, že Soudní dvůr již judikoval, že územní působnost zákazu pokračovat v jednání, které představuje porušení nebo hrozbu porušení ochranné známky Společenství, ve smyslu čl. 98 odst. 1 nařízení Rady č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1), ve znění nařízení Rady (ES) č. 3288/94 ze dne 22. prosince 1994 (Úř. věst. 1994, L 349, s. 83) (dále jen „nařízení č. 40/94“), je určována jak místní příslušností soudu pro ochranné známky Společenství, který tento zákaz stanoví, tak územním rozsahem výlučného práva majitele ochranné známky Společenství, které je porušeno nebo jehož porušení hrozí, jak tento rozsah vyplývá z nařízení č. 40/94 (rozsudek ze dne 12. dubna 2011, DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, bod 33).
- 54 Toto řešení je přímo použitelné na analýzu územní působnosti zákazu pokračovat v porušování nebo hrozbě porušování (průmyslových) vzorů Společenství, jež je autonomně upraven v čl. 89 odst. 1 písm. a) nařízení č. 6/2002, s ohledem na podobnost ustanovení nařízení č. 40/94 a č. 6/2002, která upravují soudní ochranu práv z ochranných známek Unie a (průmyslových) vzorů Společenství.
- 55 Odlišný přístup nelze připustit ani v souvislosti s určením vnitrostátní působnosti příkazů vydaných soudem pro (průmyslové) vzory Společenství ve vztahu k návrhům týkajícím se jiných postihů a opatření, které v projednávané věci požaduje společnost Nintendo a které nejsou autonomně upraveny nařízením č. 6/2002.

- 56 V této souvislosti je třeba připomenout, že nařízení č. 6/2002 sleduje cíl připomenutý v bodě 29 odůvodnění, spočívající v zajištění účinné ochrany práv z (průmyslových) vzorů Společenství na celém území Unie. Tento cíl je zásadní vzhledem k jednotné povaze takovýchto (průmyslových) vzorů a ke skutečnosti, že tato práva mají stejné účinky v celé Unii, jak to vyplývá z čl. 1 odst. 3 uvedeného nařízení. V systému ochrany uvedených práv zavedeném nařízením č. 6/2002 je uvedený cíl naplněn jednak prostřednictvím několika základních jednotných sankcí, jež jsou autonomně stanoveny tímto nařízením, a jednak dalšími postihy a opatřeními, k jejichž přijetí má pravomoc vnitrostátní normotvůrce.
- 57 Uvedené nařízení sice v bodě 22 odůvodnění jasně uznává důležitost základních jednotných sankcí, jejichž cílem je znemožnit porušování bez ohledu na soudní pravomoc, na jejímž základě se výkon uskutečňuje, v témže bodě odůvodnění vykládaném ve spojení s bodem 29 tohoto nařízení však připouští, že k naplňování tohoto cíle přispívají stejným způsobem i opatření spadající do vnitrostátního práva.
- 58 Územní působnost příkazů ukládajících postihy a jiná opatření, jako jsou ty, které společnost Nintendo požaduje ve věcech v původním řízení, je tedy třeba zkoumat s ohledem na kritéria připomenutá v bodě 53 tohoto rozsudku.
- 59 Pokud jde zaprvé o územní působnost práv majitele (průmyslového) vzoru Společenství, přiznaných podle nařízení č. 6/2002, tato práva se v zásadě vztahují na celé území Unie, na kterém je (průmyslovým) vzorům Společenství poskytována jednotná ochrana a kde mají účinky (obdobně viz rozsudek ze dne 12. dubna 2011, DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, bod 39).
- 60 Podle čl. 1 odst. 3 tohoto nařízení má totiž (průmyslový) vzor Společenství jednotnou povahu a má stejné účinky v celé Unii. Může být podle tohoto ustanovení zapsán, převeden, lze se ho vzdát, být zrušen nebo prohlášen za neplatný a jeho užívání může být zakázáno pouze pro území celé Unie, přičemž tato zásada se uplatní, nestanoví-li uvedené nařízení jinak.
- 61 Pokud jde zadruhé o územní působnost pravomoci takového soudu pro (průmyslové) vzory Společenství, jako je soud ve věci v původním řízení, k němuž byla podána žaloba pro porušení ve smyslu čl. 81 písm. a) nařízení č. 6/2002, jehož pravomoc je ve vztahu k jednomu ze žalovaných dána podle čl. 82 odst. 1 nařízení č. 6/2002 a u něhož byl druhý žalovaný usazený mimo členský stát uvedeného soudu právoplatně žalován podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001, ve spojení s čl. 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002, je třeba podotknout, že článek 83 nařízení č. 6/2002 upravuje autonomně rozsah pravomoci soudů pro (průmyslové) vzory Společenství v oblasti porušení a v odstavci 1 uvádí, že soud, jehož pravomoc je dána podle čl. 82 odst. 1, 2, 3 až 4 tohoto nařízení, má pravomoc ve věcech porušení, k nimž došlo nebo k nimž hrozí dojít na území kteréhokoli členského státu.
- 62 Naproti tomu odstavec 2 uvedeného článku 83 stanoví, že soud pro (průmyslové) vzory Společenství, jehož pravomoc je dána podle čl. 82 odst. 5 tohoto nařízení, má pravomoc pouze ve věcech porušení, k nimž došlo nebo hrozí dojít na území toho členského státu, kde má tento soud sídlo.
- 63 Nařízení č. 6/2002 výslovně neupřesňuje, jaký by měl být územní rozsah pravomoci soudu pro (průmyslové) vzory Společenství v takové situaci, jaká je popsána v bodě 61 tohoto rozsudku. Ze znění čl. 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001 ani z judikatury Soudního dvora související s tímto ustanovením však nevyplývá, že by pravomoc soudů, k nimž byla právoplatně podána žaloba podle uvedeného čl. 6 odst. 1, byla následně omezena ve vztahu k žalovanému s bydlištěm či sídlem mimo členský stát místa soudu.
- 64 Je tedy třeba dospět k závěru, že územní pravomoc soudu pro (průmyslové) vzory Společenství, k němuž byla podána žaloba pro porušení ve smyslu čl. 81 písm. a) nařízení č. 6/2002 za takových podmínek, jaké jsou připomenuty v bodě 61 tohoto rozsudku, se vztahuje na celé území Unie, a to i ve vztahu k žalovanému s bydlištěm či sídlem mimo členský stát místa soudu.

- 65 Takovýto výklad je v souladu se systematikou a cíli nařízení č. 6/2002. Podle článku 83 tohoto nařízení a jak bylo připomenuto v bodech 61 a 62 tohoto rozsudku, pouze v případě, že je pravomoc soudu pro (průmyslové) vzory Společenství dána podle čl. 82 odst. 5 uvedeného nařízení, je pravomoc tohoto soudu omezena na porušení, k nimž došlo nebo hrozí dojít na území uvedeného členského státu.
- 66 Kromě toho je tento výklad s to zaručit naplnění cíle spočívajícího v účinné ochraně zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství na celém území Unie, sledovaného nařízením č. 6/2002 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2012, *Celaya Emparanza y Galdos International*, C-488/10, EU:C:2012:88, bod 44).
- 67 Z výše uvedeného vyplývá, že na první otázku je třeba odpovědět tak, že nařízení č. 6/2002, ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 44/2001, musí být vykládáno v tom smyslu, že za takových okolností, jaké jsou dány ve věcech v původním řízení, kdy je mezinárodní příslušnost soudu pro (průmyslové) vzory Společenství, k němuž byla podána žaloba pro porušení, ve vztahu k prvnímu žalovanému založena podle čl. 82 odst. 1 nařízení č. 6/2002 a ve vztahu k druhému žalovanému usazenému v jiném členském státě je založena podle uvedeného čl. 6 odst. 1, ve spojení s čl. 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002, z důvodu, že tento druhý žalovaný vyrábí a prvnímu žalovanému dodává výrobky, které první žalovaný uvádí na trh, uvedený soud může na návrh žalobce vydat příkazy vůči druhému žalovanému, jež se týkají opatření spadajících do působnosti čl. 89 odst. 1 a čl. 88 odst. 2 nařízení č. 6/2002 a vztahují se i na jiná jednání druhého žalovaného, než jsou jednání související s výše uvedeným dodavatelským řetězcem, a jejich působnost se vztahuje na celé území Unie.

K druhé otázce

- 68 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 vykládán v tom smyslu, že třetí osoba, která bez souhlasu majitele práv z (průmyslového) vzoru Společenství užívá, a to i prostřednictvím svých internetových stránek, vyobrazení výrobků odpovídajících takovýto (průmyslovým) vzorům v rámci legálního prodeje výrobků určených k užívání jakožto příslušenství specifických výrobků majitele práv z (průmyslových) vzorů Společenství, s cílem vysvětlit nebo doložit společné užívání takto prodávaných výrobků a specifických výrobků majitele uvedených práv, uskutečňuje reprodukční činnost prováděnou za účelem „citací“ ve smyslu uvedeného čl. 20 odst. 1 písm. c), a v případě kladné odpovědi, za jakých podmínek lze takovouto reprodukční činnost připustit.
- 69 V této souvislosti je nejprve třeba podotknout, že se omezení práv z (průmyslových) vzorů Společenství stanovené v čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 uplatní tehdy, když užívání takovýchto chráněných (průmyslových) vzorů prováděné třetí osobou za účelem citací představuje „reprodukční činnost“ související s těmito vzory. Dvojměrné vyobrazení výrobku odpovídajícího určitému (průmyslovému) vzoru Společenství může být reprodukční činností.
- 70 Dále je třeba zkoumat, zda byla takováto reprodukční činnost prováděna za účelem „citací“. Článek 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 neobsahuje v tomto ohledu žádný odkaz na právo členských států týkající se pojmu „citace“. Z požadavků jednotného použití unijního práva i ze zásady rovnosti přitom vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím nejen ke znění tohoto ustanovení, ale i k jeho kontextu a k cílům sledovaným právní úpravou, jejíž je součástí (viz zejména rozsudky ze dne 3. září 2014, *Deckmyn a Vrijheidsfonds*, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 14, a ze dne 10. prosince 2015, *Lazar*, C-350/14, EU:C:2015:802, bod 21).

- 71 Pokud jde o výrazy použité v čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002, ze srovnávací analýzy jednotlivých jazykových verzí tohoto ustanovení vyplývá, že se tyto verze liší, neboť některé z nich, zejména francouzská a nizozemská verze, používají výraz „ilustrace“, zatímco jiné verze odkazují na pojem „citace“, jak poukázal též generální advokát v bodě 74 stanoviska.
- 72 Podle ustálené judikatury však nelze upřednostnit čistě doslovný výklad jedné či několika jazykových verzí textu unijního práva za současného vyloučení ostatních verzí, jelikož jednotné uplatňování ustanovení unijního práva vyžaduje, aby byla tato ustanovení vykládána zejména ve světle znění vypracovaných ve všech jazycích. V případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi textu Unie musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (viz zejména rozsudky ze dne 4. září 2014, Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, bod 46 a citovaná judikatura, a ze dne 26. dubna 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, bod 35).
- 73 Pokud jde o cíl sledovaný nařízením č. 6/2002, je třeba podotknout, že podle bodů 6 a 7 odůvodnění zavádí toto nařízení ochranu (průmyslových) vzorů pro jednu oblast zahrnující všechny členské státy, přičemž zvýšená ochrana (průmyslových) vzorů podporuje zejména inovaci a vývoj nových výrobků a investice do jejich výroby. Soudní dvůr již také upřesnil, že cílem tohoto nařízení je zajistit účinnou ochranu (průmyslových) vzorů Společenství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Celaya Empananza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, bod 44).
- 74 Ustanovení omezující práva přiznaná majitelům takovýchto (průmyslových) vzorů podle uvedeného nařízení, jako je čl. 20 odst. 1 písm. c) tohoto nařízení, musí být tedy vykládána striktně, avšak takovýto výklad nesmí narušit užitečný účinek takto stanoveného omezení a být v rozporu s jeho účelem (obdobně viz rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, body 109 a 133).
- 75 V této souvislosti je třeba podotknout, že čl. 20 odst. 1 nařízení č. 6/2002 stanoví v písmenu a) omezení práv z (průmyslových) vzorů Společenství ve prospěch činností prováděných soukromě k neobchodním účelům. Vzhledem k tomu, že se omezení práv z (průmyslových) vzorů Společenství stanovené v uvedeném čl. 20 odst. 1 v písmenu c) liší od omezení stanoveného v uvedeném písmenu a), je třeba dovodit, že reprodukční činnosti uvedené v prvně zmíněném ustanovení musí být prováděny v rámci obchodní činnosti.
- 76 Pokud jde o obsah pojmu „citace“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002, je třeba podotknout, že cílem tohoto ustanovení je omezit práva z (průmyslových) vzorů Společenství ve prospěch reprodukčních činností, které slouží jako základ pro vysvětlení nebo komentáře té osoby, jež má v úmyslu se tohoto omezení dovolávat. Kromě toho s ohledem na cíl nařízení č. 6/2002 zmíněný v bodě 73 tohoto rozsudku zabránění podniku, který je původcem nových výrobků, jež mají být kompatibilní se stávajícími výrobky a odpovídají (průmyslovým) vzorům Společenství, jejichž majitelem je jiný podnik, v užívání vyobrazení těchto stávajících výrobků při legálním prodeji vlastních výrobků, s cílem vysvětlit nebo doložit společné užívání těchto dvou kategorií výrobků, by mohlo zrazovat od inovace, což je situace, které se uvedené nařízení snaží předejít, jak uvedl též generální advokát v bodě 75 stanoviska.
- 77 Z výše uvedeného je třeba vyvodit, že třetí osoba, která legálně uvádí na trh výrobky určené ke společnému užívání se specifickými výrobky odpovídajícími (průmyslovým) vzorům Společenství a tyto vzory reprodukuje s cílem vysvětlit nebo doložit společné užívání výrobků, které uvádí na trh, a výrobku odpovídajícího chráněnému (průmyslovému) vzoru, uskutečňuje reprodukční činnost prováděnou za účelem „citací“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002.
- 78 Pokud jde o dotazy předkládajícího soudu na podmínky, za kterých se lze tohoto omezení dovolávat, je třeba připomenout, že z čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 vyplývá, že uvedené omezení se váže na splnění tří kumulativních podmínek, a sice že reprodukční činnosti jsou slučitelné s poctivou obchodní praxí, že se nedotknou obvyklého využívání (průmyslového) vzoru a že bude uváděn zdroj.

- 79 Pokud jde zaprvé o podmínku týkající se slučitelnosti reprodukčních činností prováděných za účelem citací s poctivou obchodní praxí, Soudní dvůr již vyložil pojem „poctivé zvyklosti v průmyslu nebo v obchodě“ zejména ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1), v tom smyslu, že je vyjádřením povinnosti loajality vůči oprávněným zájmům majitele ochranné známky (rozsudek ze dne 17. března 2005, Gillette Company a Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, bod 41 a citovaná judikatura). Tuto judikaturu je třeba uplatnit *mutatis mutandis* pro účely výkladu pojmu „poctivá obchodní praxe“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002.
- 80 Reprodukční činnost související s chráněnými (průmyslovými) vzory prováděná za účelem citací nebo výuky není tedy slučitelná s poctivou obchodní praxí ve smyslu uvedeného ustanovení, pokud k ní dochází způsobem, který může vzbuzovat dojem, že existuje obchodní propojení mezi třetí osobou a majitelem práv z uvedených (průmyslových) vzorů, nebo pokud třetí osoba, která má v úmyslu dovolávat se omezení stanoveného v tomto ustanovení v rámci uvádění výrobků, jež jsou užívány spolu s výrobky odpovídajícími chráněným (průmyslovým) vzorům, na trh, porušuje práva majitele z (průmyslového) vzoru chráněného podle článku 19 nařízení č. 6/2002, nebo též pokud uvedená třetí osoba protiprávně těží z dobrého obchodního jména uvedeného majitele (obdobně viz rozsudek ze dne 17. března 2005, Gillette Company a Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, body 42, 43, 45, 47 a 48).
- 81 Je na vnitrostátních soudech, aby ověřily splnění podmínky týkající se slučitelnosti reprodukčních činností prováděných za účelem citací s poctivou obchodní praxí, přičemž musí v tomto ohledu vzít v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu, zejména celkovou prezentaci výrobku uváděného na trh třetí osobou.
- 82 Pokud jde zadruhé o podmínku, podle které se reprodukční činnosti prováděné za účelem citací nesmí dotknout obvyklého využívání (průmyslového) vzoru Společenství, je třeba podotknout, že účelem této podmínky je zejména zabránit tomu, aby reprodukční činnost prováděná za účelem citací měla negativní dopad na hospodářské zájmy, jež by majitel práv z (průmyslových) vzorů mohl mít při obvyklém využívání uvedených (průmyslových) vzorů. Předkládající soud již uvedl, že tuto druhou podmínku považuje ve věcech v původním řízení za splněnou.
- 83 Pokud jde zatřetí o povinnost uvést zdroj, je třeba konstatovat, že čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 nestanoví způsob tohoto uvedení. Jak již bylo konstatováno v bodě 75 tohoto rozsudku, cílem uvedeného ustanovení je povolit užívání (průmyslových) vzorů Společenství pro účely citací a výuky v rámci takové obchodní činnosti, o jakou jde ve věcech v původním řízení.
- 84 Za těchto podmínek je ke splnění podmínky týkající se uvedení zdroje důležité zejména to, aby na základě druhu uvedení zvoleného pro tyto účely mohl běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný spotřebitel snadno identifikovat obchodní původ výrobku, který odpovídá (průmyslovému) vzoru Společenství.
- 85 Avšak vzhledem k tomu, že k uvedení zdroje došlo ve věcech v původním řízení prostřednictvím připojení ochranné známky Unie náležející majiteli práv z chráněných (průmyslových) vzorů Společenství, je rovněž na předkládajícím soudu, aby určil, zda je takovéto uvedení v souladu s právní úpravou v oblasti ochranných známek.
- 86 Vzhledem k výše uvedenému je na druhou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 musí být vykládán v tom smyslu, že třetí osoba, které bez souhlasu majitele práv z (průmyslových) vzorů Společenství užívá, a to i prostřednictvím svých internetových stránek, vyobrazení výrobků odpovídajících takovýmto (průmyslovým) vzorům v rámci legálního prodeje výrobků určených k užívání jakožto příslušenství specifických výrobků majitele práv z těchto (průmyslových) vzorů, s cílem vysvětlit nebo doložit společné užívání takto prodávaných výrobků

a specifických výrobků majitele uvedených práv, uskutečňuje reprodukční činnost prováděnou za účelem „citací“ ve smyslu uvedeného čl. 20 odst. 1 písm. c), přičemž takováto činnost je podle tohoto ustanovení dovolená, pokud splňuje kumulativní podmínky stanovené v uvedeném ustanovení, což musí ověřit vnitrostátní soud.

K třetí otázce

- 87 Zprv je třeba předeslat, že předkládající soud upřesnil, že třetí otázku pokládá pouze pro případ, že by musel dospět k závěru, že společnosti BigBen Německo a BigBen Francie porušily práva společnosti Nintendo z (průmyslových) vzorů Společenství jednak z důvodu výroby, nabízení, uvádění do oběhu, vývozu a dovozu výrobků, které uvedené společnosti uvádí na trh, jakož i skladování těchto výrobků pro tyto účely, a jednak z důvodu užívání vyobrazení výrobků odpovídajících uvedeným (průmyslovým) vzorům v rámci uvádění výrobků, které zmíněné společnosti nabízejí k prodeji, na trh.
- 88 Je sice pravda, že předkládající soud dosud nerozhodl, zda byla práva žalobkyně v původním řízení z (průmyslových) vzorů Společenství porušena, nelze však dovodit – na rozdíl od toho, co navrhuje Evropská komise – že třetí položená otázka je z tohoto důvodu nepřipustná. Je totiž věcí pouze vnitrostátních soudů, kterým byl spor předložen, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jejich rozsudku, tak relevanci otázek, které kladou Soudnímu dvoru. Kromě toho není určení takového porušení ve sporech v původním řízení čistě hypotetické (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. května 2017, HanseYachts, C-29/16, EU:C:2017:343, bod 24).
- 89 Zadruhé je třeba upřesnit, že se třetí otázka týká pouze postihů a opatření požadovaných žalobkyní v původním řízení, jež jsou uvedeny v bodě 47 tohoto rozsudku a nejsou autonomně upraveny v čl. 89 odst. 1 písm. a) až písm. c) nařízení č. 6/2002.
- 90 Zatřetí je třeba poznamenat, že je tato otázka založena na předpokladu, že se čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007 použije na takovou situaci, o jakou jde ve věcech v původním řízení. Předkládající soud se tak zabývá otázkou výkladu pojmu „země, ve které k tomuto porušení došlo“, ve smyslu uvedeného čl. 8 odst. 2, za takových okolností, jaké jsou dány ve věcech v původním řízení, kdy je každé žalované v původním řízení vytýkáno několik porušení, k nimž došlo v různých členských státech Unie. Tento soud se rovněž táže, zda se právo určené podle tohoto ustanovení použije podle článku 15 nařízení č. 864/2007 i na spoluúčast.
- 91 V této souvislosti je nutno nejprve podotknout, že čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007 určuje podle svého znění rozhodné právo pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z porušení jednotného práva duševního vlastnictví Společenství, v otázkách neupravených příslušným aktem Unie, tím způsobem, že odkazuje na právo země, ve které k tomuto porušení došlo.
- 92 Je sice pravda, že postihy a opatření, jejichž vydání vůči žalovaným v původním řízení je ve věcech v původním řízení požadováno a jež jsou předmětem třetí otázky, patří k postihům a opatřením, na které se vztahuje čl. 88 odst. 2 a čl. 89 odst. 1 písm. d) nařízení č. 6/2002 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. února 2014, H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, body 52 až 54).
- 93 Tato ustanovení však neupravují tyto postihy a tato opatření autonomně, ale odkazují na právo členských států, které tato ustanovení určují, včetně jejich mezinárodního práva soukromého, jak bylo uvedeno v bodech 47 a 89 tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že mezinárodní právo soukromé členských států, s výjimkou Dánského království, pokud jde o kolizní normy právních řádů použitelných v oblasti občanského a obchodního práva na mimosmluvní závazkové vztahy, včetně závazkových vztahů, které vznikají z porušení jednotného práva duševního vlastnictví Společenství, bylo harmonizováno přijetím nařízení č. 864/2007 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. ledna

2016, ERGO Insurance a Gjensidige Baltic, C-359/14 a C-475/14, EU:C:2016:40, bod 37), musí být tento odkaz v rozsahu, v němž se týká mezinárodního práva soukromého, chápán tak, že se vztahuje na ustanovení tohoto nařízení.

- 94 Pokud jde o pojem „země, ve které k tomuto porušení došlo“, ve smyslu čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007, tento pojem neobsahuje žádný odkaz na právo členských států za účelem určení jeho smyslu a dosahu, tudíž musí být znění takového ustanovení unijního práva v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 70 tohoto rozsudku zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému právní úpravou, jíž je součástí.
- 95 V této souvislosti je třeba podotknout, že znění čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007 ve francouzské verzi hovoří o právu země, ve které k „porušení tohoto práva došlo“. Takovéto znění neumožňuje určit, zda tento pojem znamená aktivní jednání porušovatele v takto určené zemi, což by mělo za následek vyloučení místa, kde toto porušení vyvolalo účinky. Naproti tomu jiné jazykové verze uvedeného ustanovení, jako např. španělská, německá, italská, litevská, nizozemská, portugalská, slovinská a švédská, jsou v tomto ohledu explicitnější, neboť odkazují na právo země, kde „bylo porušení spácháno“. Totéž platí i pro anglické znění, které odkazuje na právo země, ve které byl čin spočívající v porušení spáchán.
- 96 Pokud jde o obecnou systematiku a kontext, do něhož zapadá čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007, z bodu 16 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že jednotná pravidla by měla posílit předvídatelnost soudních rozhodnutí a zajistit přiměřenou rovnováhu mezi zájmy osoby, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, a zájmy poškozeného. Uvedené nařízení za tímto účelem zakotvuje v čl. 4 odst. 1 jakožto obecnou zásadu pravidlo *lex loci damni*, podle kterého je rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy právo země, kde vznikla škoda.
- 97 Jak vyplývá z bodu 19 odůvodnění nařízení 864/2007, unijní normotvůrce nicméně uznal, že pro zvláštní delikty, pro které obecné pravidlo nedovoluje dosáhnout přiměřené rovnováhy mezi zájmy zúčastněných subjektů, je vhodné zavést zvláštní pravidla, přičemž čl. 8 odst. 2 uvedeného nařízení představuje takovéto pravidlo v oblasti mimosmluvních závazkových vztahů, které vznikají z porušení jednotného práva duševního vlastnictví.
- 98 Z toho vyplývá, že jelikož čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007 stanoví zvláštní hraniční určovatel, který se odchyluje od obecné zásady *lex loci damni* stanovené v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení, tento určovatel týkající se práva „země, ve které k porušení tohoto práva došlo“, musí být chápán jako odlišný od určovatele týkajícího se práva země, „kde škoda vznikla“, uvedeného v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení. Pojem „země, ve které k porušení tohoto práva došlo“, ve smyslu čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007, je proto třeba vykládat v tom smyslu, že se vztahuje na zemi, ve které došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, tj. zemi, na jejímž území bylo porušení spácháno.
- 99 Je však třeba uvést, že se spory týkající se porušení práv duševního vlastnictví vyznačují zvláštní složitostí, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 64 stanoviska. Není ojedinělé, že témuž žalovanému je vytýkáno několik porušení, takže několik míst by mohlo jakožto místo, kde došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, představovat relevantní vazbu pro určení rozhodného práva.
- 100 Na jedné straně je třeba podotknout, že podle čl. 19 odst. 1 a 2 nařízení č. 6/2002, a jak bylo uvedeno v bodě 49 tohoto rozsudku, poskytuje právo z (průmyslového) vzoru Společenství jeho majiteli výlučné právo tento vzor užívat a zabránit třetí osobě jej užívat bez jeho souhlasu. Za „užívání“ ve smyslu tohoto ustanovení je třeba považovat zejména výrobu, nabízení, uvádění na trh, dovoz, vývoz nebo používání výrobku, v němž je (průmyslový) vzor ztělesněn nebo u něhož je použit, jakož i skladování takového výrobku pro tyto účely.

- 101 Na druhé straně jsou jednotná práva duševního vlastnictví chráněna na celém území Unie, přičemž k porušení může dojít v mnoha členských státech, což může mít za následek, že určení rozhodného hmotného práva v otázkách, jež nejsou autonomně upraveny příslušným aktem Unie, bude obtížně předvídatelné.
- 102 Soudní dvůr přitom již upřesnil, že cílem nařízení č. 864/2007 je podle bodů 6, 13, 14 a 16 jeho odůvodnění zaručit předvídatelnost výsledku řízení a právní jistotu, pokud jde o rozhodné právo a jednotné použití uvedeného nařízení ve všech členských státech (rozsudek ze dne 17. listopadu 2011, Homawoo, C-412/10, EU:C:2011:747, bod 34). Kromě toho měl unijní normotvůrce prostřednictvím stanovení hraničních určovatelů uvedených v tomto nařízení v úmyslu – jak vyplývá z bodů 16 a 19 odůvodnění nařízení č. 864/2007 – zajistit přiměřenou rovnováhu mezi zájmy osoby, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, a zájmy poškozeného. Hraniční určovatel stanovený v čl. 8 odst. 2 uvedeného nařízení je tudíž třeba vykládat s přihlédnutím k výše uvedeným cílům, jakož i charakteristickým znakům oblasti, v rámci které má být tento hraniční určovatel uplatňován.
- 103 S ohledem na tyto cíle není za okolností, kdy jsou témuž žalovanému vytýkána různá porušení spadající pod pojem „užívání“ ve smyslu čl. 19 odst. 1 nařízení č. 6/2002, k nimž došlo v různých členských státech, při určování skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, namísto vycházet z každého jednotlivého vytýkaného porušení, nýbrž je třeba jednání uvedeného žalovaného posoudit globálně, s cílem určit místo, kde k prvotnímu porušení, z něhož vyplývá vytýkané jednání, došlo nebo hrozí dojít.
- 104 Takovýto výklad umožňuje soudu rozhodujícímu v dané věci snadno určit rozhodné právo na základě použití jediného hraničního určovatele, kterým je místo, kde k porušení, které vedlo k několika činům vytýkaným žalovanému, došlo nebo hrozí dojít, v souladu s cíli připomenutými v bodě 102 tohoto rozsudku. Tento výklad rovněž umožňuje zaručit předvídatelnost takto určeného práva pro všechny strany sporů ve věcech porušení práv duševního vlastnictví Unie.
- 105 Předkládající soud mimoto klade určité dotazy za účelem určení rozhodného práva podle čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007 za takových okolností, jaké jsou dány ve věcech v původním řízení.
- 106 První hypotéza předkládajícího soudu se týká situace, kdy je určitému hospodářskému subjektu vytýkáno, že bez souhlasu majitele práv z (průmyslových) vzorů Společenství nabízí k prodeji prostřednictvím svých internetových stránek výrobky, které údajně porušují tato práva, přičemž tyto stránky jsou přístupné spotřebitelům nacházejícím se v jiných členských státech, než je stát, ve kterém je porušitel usazen.
- 107 V této souvislosti je třeba upřesnit, že jednání, kdy hospodářský subjekt využije internetového obchodu tím, že na svých internetových stránkách určených spotřebitelům nacházejícím se v několika členských státech nabízí k prodeji výrobky porušující práva z (průmyslových) vzorů Společenství, které lze zobrazit na zmíněných internetových stránkách a na nich objednat, představuje nabízení těchto výrobků k prodeji. Takovýto hospodářský subjekt tím uskutečňuje ve smyslu čl. 19 odst. 1 nařízení č. 6/2002 nabízení, jakož i uvedení na trh výrobků, které údajně porušují práva z (průmyslových) vzorů, na jeho internetových stránkách, přičemž toto jednání spadá pod pojem „užívání“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 108 Za těchto okolností je přitom třeba dospět k závěru, že skutečnost, jež vedla ke vzniku škody, spočívá v jednání hospodářského subjektu, který nabízí k prodeji výrobky, jež údajně porušují práva z (průmyslových) vzorů Společenství, zejména prostřednictvím umístění nabídky na jeho internetových stránkách. Místem, kde došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, ve smyslu čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007, je místo, kde byl spuštěn proces spočívající v umístění nabídky k prodeji tímto hospodářským subjektem na jeho internetových stránkách.

- 109 Pokud jde o druhou hypotézu předkládajícího soudu, v rámci které se tento soud zabývá otázkou rozhodného práva v případě, že hospodářský subjekt nechá jiným podnikatelem přepravit do jiného členského státu, než je stát, ve kterém je dotýčný subjekt usazen, výrobky, jež údajně porušují chráněná práva z (průmyslových) vzorů Společenství, je třeba zdůraznit – jak již bylo upřesněno v bodě 103 tohoto rozsudku – že k určení skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, ve smyslu čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007, není namístě vycházet z každého individuálního porušení vytýkaného žalovanému, nýbrž je třeba jednání uvedeného žalovaného posoudit globálně, s cílem určit místo, kde k prvotnímu porušení, z něhož vyplývá vytýkané jednání, došlo nebo hrozí dojít.
- 110 Pokud jde konečně o otázku předkládajícího soudu ohledně rozhodného práva pro spoluúčast, je třeba konstatovat, že předkládající soud neuvedl důvody, které jej vedly k pochybnostem o výkladu článku 15 nařízení č. 864/2007 a které by Soudnímu dvoru umožnily podat na tuto otázku užitečnou odpověď, a proto musí být tato otázka považována podle článku 94 jednacího řádu Soudního dvora za nepřipustnou.
- 111 S ohledem na vše výše uvedené je na třetí otázku třeba odpovědět tak, že čl. 8 odst. 2 nařízení č. 864/2007 musí být vykládán v tom smyslu, že se pojem „země, ve které k porušení tohoto práva došlo“, ve smyslu tohoto ustanovení, vztahuje na zemi, ve které došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody. Za okolností, kdy jsou témuž žalovanému vytýkána různá porušení, k nimž došlo v různých členských státech, není k určení skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, namístě vycházet z každého jednotlivého vytýkaného porušení, nýbrž je třeba jednání uvedeného žalovaného posoudit globálně, s cílem určit místo, kde k prvotnímu porušení, z něhož vyplývá vytýkané jednání, došlo nebo hrozí dojít.

K nákladům řízení

- 112 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství, ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, musí být vykládáno v tom smyslu, že za takových okolností, jaké jsou dány ve věcech v původním řízení, kdy je mezinárodní příslušnost soudu pro (průmyslové) vzory Společenství, k němuž byla podána žaloba pro porušení, ve vztahu k prvnímu žalovanému založena podle čl. 82 odst. 1 nařízení č. 6/2002 a ve vztahu k druhému žalovanému usazenému v jiném členském státě je založena podle uvedeného čl. 6 odst. 1, ve spojení s čl. 79 odst. 1 nařízení č. 6/2002, z důvodu, že tento druhý žalovaný vyrábí a prvnímu žalovanému dodává výrobky, které první žalovaný uvádí na trh, uvedený soud může na návrh žalobce vydat příkazy vůči druhému žalovanému, jež se týkají opatření spadajících do působnosti čl. 89 odst. 1 a čl. 88 odst. 2 nařízení č. 6/2002 a vztahují se i na jiná jednání druhého žalovaného, než jsou jednání související s výše uvedeným dodavatelským řetězcem, a jejich působnost se vztahuje na celé území Evropské unie.
- 2) Článek 20 odst. 1 písm. c) nařízení č. 6/2002 musí být vykládán v tom smyslu, že třetí osoba, které bez souhlasu majitele práv z (průmyslových) vzorů Společenství užívá, a to i prostřednictvím svých internetových stránek, vyobrazení výrobků odpovídajících takovému (průmyslovému) vzorům v rámci legálního prodeje výrobků určených k užívání jakožto příslušenství specifických výrobků majitele práv z těchto (průmyslových) vzorů, s cílem

vysvětlit nebo doložit společné užívání takto prodávaných výrobků a specifických výrobků majitele uvedených práv, uskutečňuje reprodukční činnost prováděnou za účelem „citací“ ve smyslu uvedeného čl. 20 odst. 1 písm. c), přičemž takováto činnost je podle tohoto ustanovení dovolena, pokud splňuje kumulativní podmínky stanovené v uvedeném ustanovení, což musí ověřit vnitrostátní soud.

- 3) Článek 8 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) musí být vykládán v tom smyslu, že se pojem „země, ve které k porušení tohoto práva došlo“, ve smyslu tohoto ustanovení, vztahuje na zemi, ve které došlo ke skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody. Za okolností, kdy jsou témuž žalovanému vytýkána různá porušení, k nimž došlo v různých členských státech, není k určení skutečnosti, jež vedla ke vzniku škody, namísto vycházet z každého jednotlivého vytýkaného porušení, nýbrž je třeba jednání uvedeného žalovaného posoudit globálně, s cílem určit místo, kde k prvotnímu porušení, z něhož vyplývá vytýkané jednání, došlo nebo hrozí dojít.

Podpisy.